

Ventspils 4.vidusskolas

9.a klases skolnieks

Marks Markovs

Domraksts.

Bērni uz sniega.

Te nu es apstulbis un izmisis skrienu. Šalle plīvo līdzās, stiepjās un griežas riņķī ap auksto gaisu. Jaka atvērta. Nē, no pavasara ne miņas – visdziļākā ziema. Cik nu dziļa tā vispār varētu būt? Jūtos uz mirkli brīvs kā putns, varētu būt, ka pat bez „kā”. Nezinu, cik izmisuši vai emocionāli apreibuši varētu būt tie pāris putnu virs galvas. Bet nu skrējieni ir patīkams. Tilta margas ātrumā vēršas miglainas un saplūst ar balto sniegu visapkārt. Tikko esmu upei pāri, steidzos lejup pa kalnu, lai tikai tiktu uz blakusesošā dzelzceļa tilta. Šeit, zem tilta, atkal savāda aina... Sīki koku zariņi, sasalušās niedres tomēr iekustas. Tālāk jau atkal kāpiens augšup pa biežā sniega kāpnēm. Tik pasakaini... Ziemīgs saulriets, koks, kura galā vārna anormāli virpuļo. Tas nu ir skats! Rakņājos pa kabatām, lai rautu telefonu un bildētu pasakaino ainu. Principā telefona meklēšanas process aizņem vairāk nekā minūti. Bet arī tas ir patīkams, ziemīgs knifīš. Atsaluši pirksti! Simtiem telšu*, un katra savā tonī. Viss kā vasarā, neskaitot puslīdz visu. Jā, un apledojusī upe steidzas tālumā. Makšķernieki ik gadu sabrauc šurp, dzīvojas uz baltās ūdens kārtas. Tad nu vakarā ļaujās gaismām, darinot ledaino ūdens virsmu par košu krāsu pilsētiņu. Tūkstošiem uguņu. Un skatos es tālumā...

Vakars jau klāt, lēnām virsroku ņem naksnīgā zvaigžņu sega. Bērni gar krastu uz upes pabeidz pēdējo hokeja spēli, uz pakalna atvadās no raganu atstātajām pēdām. Īsa, auksta, degunā duroša ir ziemas diena, bet ziemīgs vakars... Tam es tagad acīs skatos. Glupi stāvu un skatos, līdz tas uzsniga. Kā par prieku man! Melna nakts, taču sniegs to dara knapi tumšu. Gaišs visapkārt – gaišas domas. Nu skriešus mājās caur puteni, kurš neatlaidīgi cenšas mani padarīt aklu. Es pakrītu un noslīdu atpakaļ – zem tilta... Apnicis nopietnam būt. Vienalga, ka kurpes pilnas sniega, vienalga, ka apaukstēšos. Es gulēšu un skatīšos, kā tas snieg, un apsnigšu. Es atļaušos būt bērns uz sniega – nejūst laiku, nesteigties. Vien gulēt, vien runāt klusi ar sniegu, ziemu, zvaigznēm...

teltis – tradicionāli ik gadu uz aizsalušās Ventas zvejnieki makšķerē stintes, dzīvojot teltīs uz ledus